

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 3. april 2009.

En EU-løsning på krisen bliver dyr

Siden den aktuelle økonomiske krise brød ud i lys lue, har EU-landene holdt et utal af formelle og uformelle møder på kryds og tværs. Nogle er holdt som møder for hele EU- eller euro-kredsen, men andre har været uden noget grundlag i den traktatfæstede EU-struktur, f.eks. et møde for EU's 4 største økonomier eller et andet møde for alle euro-landene plus England.

Mængden af møder har været omvendt proportionalt med resultaterne.

Naturligvis ikke overfor offentligheden, hvor summen af nationale tiltag mod krisen er blevet lagt sammen og solgt som en gigantisk europæisk fællesindsats. Det gælder også den forhøjede indskydergaranti i EU's banker, selvom den blot var en simpel reaktion på at et enkelt land startede med at give garantien. Enhver kan jo forestille sig, hvad der på et liberaliseret marked ville ske med indlånene i bankerne i lande, som ikke hurtigt havde fulgt trop og sikret indskyderne mod tab i forbindelse med konkurs.

De manglende resultater afspejler den magtesløshed, som EU-lederne står i overfor krisen. En magtesløshed, som har to grundlæggende årsager, der er indbyrdes forbundne: På den ene side rammes EU landene vidt forskelligt af den økonomiske krise, hvilket bl.a. har givet sig udtryk i det hidtil største spænd mellem, hvad de rigeste og de fattigste EU-lande skal betale i renter for at låne penge. Og på den anden side er EU-landene låst fast i den fælles mønt, som dels efterlader færre redskaber til at justere forholdet mellem landenes økonomier, og som dels påvirker landes økonomi meget forskelligt.

I yderste konsekvens er der kun én ud af tre udveje på den situation:

- 1) Euro-samarbejdet bryder sammen (ligesom møntunionerne i 1930'ernes krise), og de svageste lande primært i det sydlige Europa finder en mere realistisk kurs på deres møntenheder, så de kan begynde at eksportere sig ud af krisen.
- 2) Euroen fastholdes og de svageste lande gennemfører en massiv nedskæringspolitik med voldsomme reduktioner af de offentlige udgifter, bl.a. til offentlige ansatte. Med de folkelige opstande i bl.a. Grækenland og Letland er det næppe noget som inspirerer magthaverne til efterfølgelse.
- 3) Massive overførsler af værdier fra de rigeste til de fattigste lande i euro-samarbejdet. Det kan umuligt ske indenfor rammerne af EU-budgettet, som kun udgør en procent af der samlede bruttonationalprodukt i EU-landene.

I stedet må det altså tage form af at f.eks. Tyskland må sende en større del af sit statsbudget til f.eks. Grækenland med efterfølgende nedskæringer i Tyskland til følge. Næppe en vindesak for Merkel ved det tyske forbundsstatsvalg!

Mens EU-lederne træder vande om fremtiden, forsøger de desperat at bevare opbakningen om EU-projektet som sådan. Det så vi flere eksempler på i den forløbne uge, hvor EU-parlamentet lod milliarderne rulle til EU-propaganda.

F.eks. besluttede de at bruge 500 millioner euro (ca. 3.750 millioner kroner) til opkøb af fødevarer, som skal uddeles til de fattige i EU. Dog med den betingelse at EU fremstår som den glade giver.

Formålet er at forhindre EU-modstanden i at brede sig. I begrundelsen for beslutningen står der direkte, at "blandt Unionens dårligst stillede borgere, ændrer uddelingen (...) deres forhold til og holdning over for Den Europæiske Union og den fælles landbrugspolitik. Derfor vil ethvert forsøg på at opgive programmet eller begrænse dets finansielle ressourcer kunne resultere i en mere negativ holdning blandt befolkningen og dermed øge antallet af euroskeptikere."

Der er ingen tvivl om, at krisen allerede har og i den kommende måneder vil forstærke utilfredsheden med EU. I mange lande har det i høj grad været den yderste højrefløj, som har været i stand til at gøre sig til talerør for den utilfredshed. Det så man tydeligt for nylig i England, hvor mange arbejdere bar plakater med parolen "Engelske jobs til engelske arbejdere" i forbindelse med omfattende vilde strejker mod ansættelse af underbetalte udenlandske bygningsarbejdere. En parole, som var tydeligt inspireret af det racistisk og højreradikale parti, BNP.

Venstrefløjen må naturligvis ikke give efter for sådanne nationalistiske stemninger. Frem for alt fordi en splittelse af arbejderbefolkningen efter nationalitet vil betyde en alvorlig svækkelse af muligheden for at nå den kampenhed, som er nødvendig for at undgå at arbejderbefolkningen kommer til at betale krisens omkostninger. Men afstandtagen fra nationalistiske løsninger må under ingen omstændighed føre til fred med EU. Tværtimod må venstrefløjen stille sig i spidsen for og være de skarpeste modstandere af hele det EU-projekt, som bygger på markedskræfterne fri spil – og som derfor har hovedansvaret for den krise vi står i i dag.

Også ved det kommende Europaparlamentsvalg er det vigtigt, at der bliver præsenteret et socialt og solidarisk modspil både til EU og til den nationalistiske højrefløj.

Med Søren Søndergaard som spidskandidat repræsenterer Folkebevægelsen sådan et alternativ, der går ind for internationalt samarbejde om grænseoverskridende problemer, men som bekæmper EU, fordi EU-samarbejdet altid er på markedets betingelser. Folkebevægelsen siger klart og tydeligt, at EU i dag er magthavernes centrale redskab til at få gennemført alle de forringelser, som de ikke kan komme igennem med på nationalt plan. Den frie bevægelighed for kapital, varer, arbejde og serviceydelser er EU's grundlov, og derfor kan EU aldrig blive rammen for et samarbejde på befolkningernes præmisser.

Fordi Søren Søndergaard og Folkebevægelsen er de eneste, der præsenterer sådan et politisk linje, er det vigtigt, at de får flest mulige stemmer.

Derfor opfordrer vi alle til at deltage i valgkampen og til at stemme på Søren Søndergaard. Check Søren Søndergaards hjemmeside: www.sorensondergaard.dk, og bliv Facebook-tilhænger af Søren Søndergaard.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap-fi.dk